

Koray Avcı akman

UYUYAN TOPAÇ

6.
baskı

RESİMLEYEN: ESİN BAYHAN

CAN
ÇOCUK

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

© **Can Sanat Yayınları A.Ş., 2016**

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-3300-0

1. Basım: 2016

6. Basım: 2000 adet, Kasım 2022

Resimleyen: Esin Bayhan

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Editör: Devrim Çakır

Düzeltili: Simla Aksel

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Güneş Kozak

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Pasifik Ofset; Sertifika No: 12027

Adres: Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi

A Blok No: 3/1 Z. Kat Avcılar, İstanbul

Uyuyan Topaç

KORAY AVCI AKMAN

Resimleyen: Esin Bayhan

KORAY AVCI ÇAKMAN

Kaplumbağa uykudayken, tavşan dağa küsmemişken, eşek eşekliğini unutmamış, tilki henüz kurnazlığa alışmamış, yedi cüceler Kaf Dağı'na kaçmamışken karlı bir kış günü doğdum ben... Anneannem masallar fısıldadı kulağıma küçükken: Develer tellal idi, pireler berber... Büyüdüm onlarla beraber. Masallar beni düş dünyalarında gezdirdi; hayal gücümü zenginleştirdi. Hiç terk etmedi beni masal kahramanları; başucumda onlarla büyüdüm. Sonra ben de masallar yazdım, tüm çocuklar düşlerle büyüsün diye...

YAZARIN YAYINEVİMİZDEN ÇIKAN DİĞER KİTAPLARI:

*Bir Keloğlan Bir De Eşeği • Eşekliğini Unutan Eşek • Flamingo Günlüğü •
Hoflipuf • Işığın Çocuğu Arel • Karga Beyaz ve Posbıyık Usta •
Köye Yazar Geldi*

İçindekiler

Çikita	7
Büyük Teyze ve Ahşap Ev	13
Dıgıdık At	19
Bir Garip Miras.....	24
Şarkı Söyleyen Merdivenler ve Ananas Desenli Perde	31
Masal Elmaları	38
Tepedeki Ev	43
Kuklacı Dükkânı.....	57
“Kırmızı Gözlü Ejderha”	71
Atık Toplama İşçisi	76
Ahşabın Sıcaklığı ve Sorgun Usta.....	86
Kırmızı Topaç.....	96
Gizli Mahzen	107
Dedektiflik Kuralları	114
Bahçedeki Müze.....	126
Uyuyan Topaç	129

Çikita

Sabahtan beri girişteki paspasın üstünde neredeyse hiç kıpırdamadan yatan köpek az sonra kapının açılacağını sezinlemişçesine hareketlendi. İçeri giren çocuğu gördüğünde neşesi iyice yerine geldi. Evde hareketlenen yalnızca o değildi: Koltukta oturan adam da okuduğu gazeteden başını kaldırdı: “Hah Arda, geldin mi oğlum? Çikita da seni bekliyordu!”

Arda'nın suratı bir anda asıldı: “Yaaa... Ama baba!”

Babası oğlunun bu tepkisine hazırlıklıydı. “Hatırlatmama gerek yok herhalde!” dedi yetişkinlere özgü sert bir ses tonuyla, “Bir köpeğimiz olmasını bu evde en çok

isteyen sendin. Biz köpek bakmak zor derken, ‘Ben bakarım, ben yaparım,’ diye atıp tutuyordun. N’oldu şimdi?”

Köpekle birlikte bir an önce dışarı çıkmazsa babasının bir süre daha söyleneceğini anlayan Arda, “Hadi çıkar beni dışarı! Çıkar, çıkar, çıkar!” dercesine havlayan köpeğe döndü ve bıkkın bir sesle, “Gel oğlum, gidiyoruz,” dedi. Tam kapıdan çıkıyorlardı ki, bu kez mutfaktan annesi seslendi: “Yanına poşet ve kürek almayı unutma tatlım!”

Arda’nın küreği ve poşeti aldığı dolap, kız kardeşinin odasının hemen yanındaydı. Kardeşinin odasına göz ucuyla şöyle bir baktı: Çok önemli bir iş yapıyormuşçasına bir yandan oyuncak bebeğinin saçlarını tararken, bir yandan da ninni söylüyordu küçük kız. “Of! Bütün gününü nasıl böyle saçma sapan şeylerle geçirebiliyor, anlamıyorum!” dedi Arda kendi kendine. Aslında kardeşini biraz kıskanıyordu. Ne de olsa şımartılan ve istediği zaman istediğini yapan oydu. Köpeklerinin adını bile koymuştu...

Arda’nın annesinin küçük bir veteriner kliniği vardı. Çikita, klinikte doğum yapan Terrier cinsi köpeğin yavrularından biriydi. Çocuklarının köpek istediğini bilen anneleri, bir pazar günü onlara sürpriz yapmış ve yavru-lardan birini küçük bir karton kutuya koyduğu gibi eve getirmişti.

Evin bu yeni ferdini Alya da Arda da görür görmez çok sevmişti. “Adı ne olsun?” diye sormuştu babaları. Alya bu soruya çok şaşırılmıştı: “Adı yok mu?” Babası, “Hayır, biz koyacağız adını!” deyince daha çok sevinmiş-

ti. Arda'ysa daha köpek istediği ilk gün karar vermişti adının ne olması gerektiğine... “Güçlü olsun!” dedi, kartonun içindeki minik köpek pek güçlü gözükmesine de. ‘Herhalde büyünce de böyle çelimsiz olmaz,’ diye geçiriyordu içinden.

Alya hemen itiraz etti buna tabii. Arda bozulmuştu ama şaşırılmamıştı, çünkü kız kardeşinin en sık kullandığı sözcük ‘Hayır!’di. İtiraz ederken Alya'nın aklında herhangi bir isim olmadığından o kadar emindi ki, hemen, “Peki ne koymak istersin adını?” diye sordu.

Beklediği gibi, “İmımmm... Şey...” deyip kalakaldı küçük kız.

“Düşünmene biraz yardım edeyim istersen tatlım,” dedi annesi. “Köpeklere isim koymak çok kolaydır aslında. Dilersen bir eşya, hatta bir meyve ismi bile koyabilirsin. Çatal ya da çilek gibi...”

Annesi bunu der demez, “Buldum!” diye heyecanla bağırdı Alya... “Buldum: Adı Çikita muz olsun!”

“Ama bu çok uzun bir isim,” diye tatlı bir sesle itiraz etti annesi.

Arda da, “Yooo! Köpeğimin adının muz olmasını istemiyorum,” dedi.

İşte o zaman, “Muz olmasın,” dedi Alya, “Sadece Çikita olsun!”

Annesi ve babası bu ismi sevmişti ama Arda hâlâ köpeğin adının ‘Güçlü’ olmasını istiyordu. İtiraz etti; tartıştı. “Bir maymun alsaydık adını Çikita koyabilirdik. Ama sizce Çikita ismi yakışıyor mu bu köpeğe? Anne lütfen sen söyle, hiç Çikita isimli bir köpek geldi mi bugüne

kadar sizin kliniğe? Çikita! Hadi ama! Sizce de çok saçma ve komik değil mi?”

O gün tartışmaya Alya'nın ağlayan sesi son noktayı koymuştu.

Çikita'yı parkta bir ileri bir geri dolaştırırken bir yandan da söyleniyordu Arda: “Sevmeye gelince herkes seviyor ama sıra tuvalete çıkarmaya gelince, nedense bu iş hep bana kalıyor. Keşke evin en küçüğü ben olsaydım! O zaman hiçbir sorumluluğum olmazdı, her istediğimi yaptırırdım. Oh, ne güzel! Bol bol saçmalar, ikide bir şımarır, arada da tepinir dururdum!”

Arda böyle söylenip duruyordu ama gerçekte küçük olmayı değil, bir an önce büyümeyi istiyordu.

Çikita'nınsa her akşam olduğu gibi bu akşam da oyun istediği her halinden belliydi. Parkta üst üste birkaç tur atmalarına rağmen hâlâ tuvaletini yapmamıştı. Arda onun tasmaını sıkıca tuttu ve babasının yeri gelince kullandığı o otoriter ses tonunu taklit etmeye çalışarak, “Hayır Çikita! Şimdi oyunun hiç sırası değil!” dedi: “Hadi, yap şu tuvaletini de gidelim artık... Bir sürü ödevim var! Sabaha kadar seni gezdiremem, anladın mı?”

Ama Çikita hiç oralı değildi. Parkta üçüncü kez turlarlarken, “Of! Nasıl oluyor da sen bile her istediğini yapabiliyorsun?” diye söylendi Arda.

Neyse ki Çikita sonunda söz dinledi: Arda yanında getirdiği kürekle Çikita'nın tuvaletini alıp poşete koyarken, bu manzarayı şaşkınlıkla izleyen küçük bir kız çocuğu daha fazla dayanamadı ve, “İyyyk! Kaka!” diyerek yüzünü buruşturdu.

“Evet, bence de ıyyyk!” dedi Arda bıkkın bir sesle, “N’apalım, henüz köpeğimize klozete gidip sifonu çekmeyi öğretemedik küçük bilmiş!” diye yüksek sesle söyledi kızın ardından. Kız, arkasını dönüp dil çıkardı ona.

Büyük Teyze ve Ahşap Ev

Ardalar akşam yemeğine oturuyorlardı ki, telefon çaldı. Annesi, “Ben bakarım,” dedi gülerek. Ama telefonu açar açmaz neşesi sönuverdi: “Yaaa, öyle mi? Be... Ben hemen yarın gelirim o halde...”

Bu kısacık telefon görüşmesi, evin ortasına kara bir bulut gibi çökmüştü. Babası, “Ne oldu?” diye sordu endişeli bir sesle.

“Teyzem... Dün gece ölmüş,” diye fısıldadı annesi, sonra da Arda ve Alya’ya birer öpücük kondurduktan sonra başının ağrıdığını söyleyerek çabucak odasına çekildi.

Alya'nın yine mızımlığı üzerindeydi: "Yaaa... Ama ben annemle masal okumak istiyorum!"

"Ben okurum sana," dedi babası. Fakat daha masalı bitiremeden, Alya uykuya dalıverdi.

Arda'yıysa bir türlü uyku tutmamıştı. Aklında Büyük Teyze'si vardı. Aslında onu pek tanıdığı söylenemezdi. Bazen yaz tatillerinde annesi ve Alya ile birlikte teyzesini ziyarete giderlerdi. Ama babaları, her seferinde bankadaki işlerinin yoğunluğundan söz eder, hiçbir zaman bu ziyaretlere katılmazdı.

Büyük Teyze küçük bir kasabada, iki katlı, kocaman bir ahşap evde yaşardı. Arda bu evi ilk gördüğünde, "Bu kadar büyük bir evde tek başına yaşamaktan sıkılmıyor mu?" diye sormuştu annesine. Bunun üzerine Büyük Teyze, elinde turta kabıyla mutfaktan çıkmış, "Senin o boş sandığın odalarda ne anılar var bir bilsen!" demişti. Bu sözleri duyan Alya, bu anıları görmek istercesine gözlerini kocaman açıp etrafına bakmıştı dikkatle. Arda'ysa Büyük Teyze'nin gizemli biri olduğunu düşünmüştü.

Büyük Teyze onlara hep elmalı turta yapardı. Arda da, Alya da bayılırdı bu turtanın tadına. Acaba teyzesi ölmeye önce turtanın tarifini annesine vermiş miydi?

Yatakta dönüp duruyordu Arda ama bir türlü uyku tutmuyordu. Zihni, Büyük Teyze'siyle ilgili anılarla doluydu.

Her zaman soğuk ve fazlasıyla ciddi bir ihtiyar olarak görmüştü onu Arda. Doğrusu, epeyce sıkıcı olduğunu da düşünürdü. İtinayla toplanıp topuz yapılmış gri saçlar, çukura kaçmış gibi görünen küçük siyah gözler ve iki ka-

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

Koray Avcı akman

UYUYAN TOPAÇ

Gizemli bir ev, yeni arkadaşlar ve yeni bir yaşam!

Arda ve ailesinin yaşamı, Büyük Teyze'lerinden miras kalan o eski ahşap eve taşınmalarıyla birdenbire değişir: Trafikten, kalabalıktan ve bir türlü başını kaldıramadığı bilgisayar oyunlarından bir anda sıyrılıveren Arda, bu küçük kasabada hem yeni arkadaşlar edinip ahşabın büyüyle tanışacak, hem de polisiye filmleri aratmayan bir maceranın baş kahramanı olacaktır.

roman

YAŞ	9	10	11	+
-----	---	----	----	---

CAN
ÇOCUK

cancocuk.com

ISBN: 978-975-07-3300-0

9 789750 733000